

Publicerat 26 maj 2006 11:49

Pinocchio

Pinocchio
Enskedespelet

Tänk att det går att få sånt liv i den gamla trädockan Pinocchio! Under den randiga tältkupolen i Margaretaparken bjuder Enskedespelet på teaterfest i en vital bearbetning av Carlo Collodis klassiker. Regissören Johanna Huss har gjort en generös och dynamisk familjeföreställning, fjärran från pekpinneaktig moralism. Hon och ensemblen väjer inte för sagans grymhet eller brutala inslag, men plockar också fram humorn och den lätt surrealistiska fantastiken. Grundtonen är glädjeric och empatisk. Berättelsen om dockpojken Pinocchios äventyr handlar om att erövra sin mänsklighet.

Scenografen Johanna Mårtensson har skapat ett spelbart scenrum med hjälp av två rutschkanor insprängda i publikläktarna och en räls på vilken vagnar med olika miljöer smidigt skjuts in och ut. Dessutom utgör ensembles 80-tal skådespelare - amatörer och proffs, barn och vuxna i olika storlekar och årgångar - ett spännande blickfång. Johanna Huss har en enastående förmåga att få samtliga, inte minst barnen, att agera fritt, lustfyllt och med starkt självförtroende i effektiva scenerier som utnyttjar hela rummet. Hon har sinne för både helhet och fyndiga detaljer och fyller scenen med myllrande folkliv, dansande dockor, skrockande höns och lekande barn, vilka hemskt nog i ett nafs förvandlas till förslavade arbetsåsnor.

Föreställningens självklara fokus är Filip Alexandersson som lyckas göra en fullödlig karaktärsroll av Pinocchio, en pinnigt stelbent docka som mjuknar i takt med att han möter sina känslor; tålmod, sorg, längtan, ånger, medmänsklighet och kärlek. Hans Pinocchio är som sagohjälte betraktad föga insmickrande, men ack så roligt, fräckt och intelligent spelad. Som nysnidad docka är han en genomgräslig superegoist med krav på omedelbar behovstillfredsställelse, som med diabolisk njutning trilskar, vägrar och kinkar och vill ha allt genast. Pinocchio längtar bort och ut. Med trotsigt övermod söker han lyckan, men lättlurad och godtrogen åker han allt som oftast på en propp.

Turligt nog finns det två riviga feer som leder och skyddar honom samt en vakande syrsa - i mångfaldig upplaga - som inte blir ihjälslagen alltför ofta, utan kan rycka in mellan varven. Men i sanningens slutminut är det trots allt Pinocchios beslutsamma mod och uppoffrande kärlek till sin pappa, dockmakaren Gepetto, som räddar både far och son. Pinocchio är en pojke med träskallen på skaft och lyckas ibland manipulera, ljuga eller rymma ifrån problemen. I denna uppsättning slipper han se sin näsa växa för varje lögn. Det är nog bra, eftersom Pinocchio också framöver kommer att fortsätta med lite småljug och ofog ibland. Han är ju människa.

KARIN HELANDER
kultur@svd.se

Artikels webbadress: http://www.svd.se/dynamiskt/rec_teater/did_12765201.asp
Allt material på SvD.se skyddas av lagen om upphovsrätt.